

1 [וע"ד הענין ד"הקדמת נעשה לנשמע" שבהתחלת העבודה, היינו, שמיד בהתחלת העבודה יודע כבר
2 שצריך לעבוד את ה' באופן שלמעלה מהמדידות וההגבלות שלו - גם אם אינו מבין בשכלו והשגתו
3 (שלכן יש צורך בענין ד"נעשה"), ואז, הנה גם העבודה המוגבלת בשכלו והשגתו ("נשמע") היא כדבעי
4 למהוי].

5 ד. ובפרטיות יותר - בנוגע להמנין שבסיום ובהתחלת ספר שמות:
6 בפרשת פקודי "נימנו כל משקלי נדבת המשכן .. כל כליו לכל עבודתו" - שזהו"ע של מספר מדוד
7 ומוגבל; אבל התכלית היא - שעי"ז תהי' השראת השכינה שלמעלה ממדידה והגבלה, כמ"ש בסיום
8 הפרשה²⁵: "וכבוד ה' מלא את המשכן", עד כדי כך, ש"לא יכול משה לבוא אל אוהל מועד גו".

9 וכדי שהמדידה וההגבלה שבעשיית המשכן תהי' באופן שעי"ז יבואו להשראת השכינה שלמעלה
10 ממדידה והגבלה - הודיעו מלכתחילה שתכלית המכוון הו"ע השראת השכינה, כמ"ש²⁶ "ועשו לי מקדש
11 ושכנתי בתוכם", שזהו גילוי שלמעלה ממדידה והגבלה; אלא, שאי אפשר להתחיל מיד בענין שלמעלה
12 ממדידה והגבלה, שהרי צריך לילך מן הקל אל הכבד, ולכן התחלת העבודה היא במדידה והגבלה - "נימנו
13 כל משקלי נדבת המשכן .. כל כליו לכל עבודתו", ועי"ז באים אח"כ להשראת השכינה שלמעלה
14 ממדידה והגבלה, עד ש"לא יכול משה לבוא גו".

15 ה. ועד"ז בנוגע למנין בני' בהתחלת ספר שמות:
16 ההתחלה היא אמנם במספר מדוד ומוגבל - "שבעים נפש"²⁷, אבל מיד לאח"ז נאמר²⁸ "ובני ישראל
17 פרו וישרצו גו' במאד מאד", וכפי שאומרים בהגדה: "במתי מעט", ואח"כ - "גוי גדול עצום ורב"²⁹,
18 וכב' הפירושים ב"רב"³⁰: מלשון רבבה, ומלשון ריבוי - בלי גבול.

19 וכדי שהמדידה וההגבלה תהי' באופן שממנה יבואו אח"כ לבלי גבול - הנה גם במספר שבעים נאמר
20 "נפש" לשון יחיד, מצד השייכות ל"יחידו של עולם"³¹, לפי שכל אחד מישראל הוא "חלק אלקה ממעל
21 ממש"³² - שזהו היפך ענין המדידה וההגבלה.

22 ועוד זאת - שלכל לראש ישנה נתינת כח מלמעלה, כמ"ש "המוציא במספר צבאם גו'", באופן של
23 חשיבות וחביבות כו', שהו"ע שלמעלה ממדידה והגבלה, ועי"ז הנה גם לאחרי שנעשית ירידה הנשמה
24 למטה למעמד ומצב של מדידה והגבלה, הרי זה באופן שמזה באים להעילוי שלמעלה ממדידה והגבלה,
25 מצד ה'נתינת כח' מלמעלה באופן ש"רוח אמשך רוח ואייתי רוח"³³, ועד לבחי' אתערותא דלעילא
26 שלמעלה מהאתעדל"ע שנמשכת ע"י אתעדל"ת³⁴.

27 ו. ומצד החשיבות והחביבות של כל אחד מישראל למשכן - נעשית גם שייכותו למשכן:
28 ב"פקודי המשכן", "נימנו כל משקלי נדבת המשכן לכסף לזהב ולנחושת" - הן אלו שמצד מעמדם
29 ומצבם הרי הם מנדבים זהב, והן אלו שמנדבים כסף, ואפילו אלו שמנדבים רק נחושת.

30 ולמרות החילוקים שביניהם - הרי על-ידם נעשה הענין ד"ושכנתי בתוכם", "בתוך כל אחד אחד"³⁵,
31 שנעשה אצלו הענין דהשראת השכינה שלמעלה ממדידה והגבלה, עד ש"לא יכול משה לבוא אל אוהל
32 מועד כי שכן עליו הענין",

33 ואעפ"כ, אין הכוונה שלפועל לא נכנס ח"ו, אלא ע"ד מ"ש³⁶ "ויבוא משה בתוך הענין", ש"עשה לו
34 הקב"ה למשה שביל בתוכו"³⁷.

(32) תניא רפ"ב.

(33) זח"ב קסב, ריש ע"ב.

(34) ראה לקו"ת שה"ש כג, ד ואילך. ובכ"מ.

(35) ראה אלשיך עה"פ (תרומה שם). של"ה סט, א. ועוד.

(36) ס"פ משפטים.

(37) פרש"י עה"פ.

(25) מ, לה.

(26) תרומה כה, ח.

(27) שמות א, ה.

(28) שם, ז.

(29) תבוא כו, ה.

(30) ראה תו"מ חמ"ח ע' 156. וש"נ.

(31) ראה פרש"י ויגש מו, כו.